

egjobb költőink
s dalokat, me-
vannak mérve
gészíti ki egy-

jelenik meg s
ki már eddig is
sági vállalatra.
minden hónap
világot, mindig
ára egész évre
őfizetés Dévára
éhez küldendő.
im közül is sok
Kis Művész-t.

g.

»Kis Lap« jó-
mektelep javára.
nek nyeri már e
p erdővidéken,
yvel, erővel fog-
muláshoz.
sának még egy
gyelmét, a kik-
korolni.
zánkfia, Zúzer
en szép és érté-
szünidei gyer-
kisorsolás útján
elmet a szegény
tsa. Sorsjegyek
a »Harmonia«
k s ez utóbbi

tam biztatni kis
nem is szeren-
rsolására szóló
ny célra adja
a lehetőséget
ékes festményt
ny célra ada-

thenaum-épület.
dapesten.

A HŰ ŐR. (Lásd a 46. lapon.)

EGY JÓ BARÁTSÁG TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ILLANATNYI csönd következett, aztán kívül halk suttogás, majd nagy hirtelen az ajtó hatalmas recsegése, ropogása.

— Ahá, ez most roham! kiáltá Vili.

— Az ám, szólt Gábor nevetve. Azt hiszik, hogy mi talán ketten-hárman neki támaszkodtunk az ajtónak, de ők erősebbek, majd eltolnak.

Mindnyájan nagyot nevettek s Pali nem hiába irogatott verseket, ismerte is már a híres költeményeket s gunyosan kiáltá:

— Rajta, rajta! Talpra magyar, itt az idő, most vagy soha!

Azok ott kint teljességgel meg voltak akadva. Abba hagyták az ostromot és újra fenyegetőztek.

— Tüstént nyissátok ki, mert különben jaj lesz nektek holnap!

— Hát most mi volna, ha kinyitnók? kérde Győző.

Erre Miklós és Bertti nem feleltek, de felelt Elek:

— Hát az volna, hogy nem holnap páholnának el, hanem mindjárt most.

— Már akkor inkább csak maradjon ez a multság holnapra, szólt Vili. Addig még kigondolhatunk valamit.

Az ostromlók még egyszer neki feszítették a vállukat az ajtónak, de per sze hiába. Le kellett mondaniok a benyomulásról s miután még egyszer mindenféle kellemetes ígéreteket tettek, hogy másnap mikép fognak elbánni a vakmerő ellenszögölökkel, eltávoztak.

Amint lépteik lassanként elhangzottak, az ostromlottak nagyot kacagtak, csak Elek mondá kissé komolyabban:

— No, tudjátok, nekem nincs nagy kedvem a nevetésre, mert úgy veszem észre, hogy ezek a nagyok goromba legények és csakugyan megteszik, amivel fenyegetőznek, holnap bajunk lehet velök.

— Lehet? szólt Pali. Nem hogy lehet, hanem bizonyos, hogy lesz. Miklós és Bertti még sohasem bocsátották meg, ha valaki kifogott rajtuk. Én már próbáltam ezt.

— De hát akkor minek keveredtünk bele? elégedetlenkedett Győző.

— Már benne vagyunk, biztatta Pali. Legalább megvolt a tréfánk és ők is boszankodnak. Ha kikapunk, legalább lesz miért, amugy pedig, ha most bejutnak, megkínóztak volna a nélkül, hogy mi visszafizethetnők.

— Ugy van! kiálták többen. Jól van ugy a hogy van. Most már toljuk helyre az ágyakat.

— Ne siessetek nagyon, szólt Gábor. Ha már belekezdünk, ne engedjük, hogy kifogjanak rajtunk. Én azt hiszem, hogy vissza fognak térni, mert arra számítanak hogy már nem várunk támadást.

És csakhamar kitünt, hogy Gábornak igaza van. Pár percz mulva újra halk léptek hallatszottak, aztán hirtelen nyikorogni, recsegni kezdett az ajtó. Az ostromlók újra itt voltak. De újra felsültek.

— Menjetek csak szépen aludni! kiáltá Pali. Ismerjük az ilyen fortélyt, ki nem fogtok rajtunk.

— No ha ki nem fogunk, hát holnap majd megfogunk! kiáltá Berti dühösen. Ezt el nem viszitek szárazon!

És újra eltávoztak.

— No, most már aludjunk, szólta Pali. Nem hiszem ugyan, hogy még egyszer visszatérjenek, de meglehet. Azért hát maradjon minden így, reggel majd helyre toljuk az ágyakat.

Hanem a legtöbben mégis kissé aggódva gondoltak a reggelre, a mikor majd szemben lesznek a most csufosan visszavert nagy fiukkal, akik rettenetes büntetéssel fenyegetőztek. De már hiába, ezen nem lehetett segíteni s végre is szépen elaludtak.

Reggel mindegyikük nagyon elgondolkozva kelt föl, mert amint végig gondolták az éjjeli eseményeket, nem igen biztak benne, hogy ez a mai nap valami nagyon kellemetes lesz. Miklós, Berti és a többi nagyok talán már ott állnak az ajtó előtt és még reggelire megkezdődik a nemulass!

Csak Pali, akit úgy félig-meddig vézérnek ismertek el, volt meglehetősen nyugodt és vidám. Mikor már mindnyáján felöltöztek és indulóban voltak kifelé a hálószobából, így szólt:

— Fiuk, most még mondok valamit, nem bánja meg, aki hallgat rám.

— Halljuk, halljuk!

— Ugy gondolom, nem igen akad köztetek olyan, aki nagyon vágyódnék rá, hogy azok a goromba nagy kamaszok elpáholják.

— Nem, egy csöppet sem! felelék többen.

— No's tehát most már okosnak kell lennünk, ha az éjjel olyan vakmerőek voltunk. Mert az bizonyos, hogy Miklósék be akarják váltani a fenyegetésüket. De ha a mai napon ki tudunk még rajtok fogni, akkor nincs baj, mert az nálunk a törvény, hogy egyik nap vitáját nem szabad átvinni a másik napra. Tehát arra kell törekednünk, hogy ma semmikép se férjenek hozzánk.

— Nagyon szép, de hogy lehessen azt megtenni? kérde Elek.

— Igen könnyen. Itt bent a házban nem mernek semmit tenni, mert itt mindig közel vannak a tanárok. Idebent tehát bátran járhatunk. De amint a házból kilépünk, kezdődik a veszedelem. Ott sem lehet azonban semmi baj egészen addig, a meddig az ablakokból elláthatni. Tehát aki a házból kimegy, ne menjen messzire, maradjon csak itt közel az ablakok alatt, a honnan az igazgató és a tanárok ki-kinezegetnek. Ott nem lesz senkinek baja.

— De hát mért ne szállnánk velök szembe? pattogott Gábor. Mi sokan vagyunk, megbirkózunk velök.

— Rosszul beszélsz, kedves Gáborom. Látszik, hogy még nem próbáltad. Én már próbáltam. Berti egymaga fél kezével földre ver négyet-ötöt közülünk. Az pedig bolondság, ha valaki hetvenkedve belefog olyanba, amiről tudhatja, hogy csufos elpáholás lesz a vége.

— Igaza van! kiálták mindenfelől. Követni kell a jó tanácsot.

Ebben megnyugodva léptek ki. A reggelinél találkoztak a nagyokkal s ezek rettentően gyilkos pillantásokat vetettek a kisebb fiukra; de ezek nem valami

nagyon szepegtek, mert egy-két tanár is ott volt a teremben, itt hát nem lehet semmi baj. Sőt Pali még meglehetősen gunyosan is nézett Bertire, aki éppen mellette ült. Az erőszakos, durva Bertí majd megpukkadt mérgében.

— Megállj csak! sugta oda dühösen. Majd kikapsz!

És hogy bebizonyítsa, milyen komolyan érti ezt, keményen megcsipte a Pali karját. A vitéz Pali ennek oda sem hederített, de rögtön arra gondolt, hogy visszafizeti a kölcsönt. Hegyesre faragott czeruza volt a zsebében, azt előkapta és az asztal alatt hirtelen beleszurta a Bertí ezombjába, úgy hogy Bertí fájdalmasan fölördített és dühösen kiáltá:

— Jaj te semmiházi, mindjárt letépem a füledet!

Már ezt persze a tanár is meghallotta ott az asztalfőnél.

— Mi az, Bertí? Már megint rendetlenkedel? Nem tudsz illedelmesen viselkedni az asztalnál? No, hogy megtanuld, ma szobafogságban maradsz este hat óráig. Nem szabad a házból kimenned.

Az éjjeli összeesküvők alig birták elfojtani ujjongásukat. Ez már szerencse! Egyik legveszedelmesebb ellenfelök fogóságba került esti hat óráig. Ez tiszta nyereség, ezzel is kisebb a veszedelem.

De azért a déli szünóra alatt mégis nagyon résen voltak, pontosan követték a Pali tanácsát. Világért sem távoztak a ház mellől, mert ha Bertí szobaáristomban volt is, de a társai bizonyosan annál inkább lesték, hogy nyakon csiphessék az éjjeli ellenfeleket. Nem is csalódtak ebben, mert amint ott labdázta a kapu előtt, a

ház mögül előjött egy egészen fiatal kis pajtásuk és hévvel kiáltá:

— Fiuk, jertek amoda a nagy tisztásra, ott nagy játékot rendezünk és rátok is nagy szükség lesz.

— Igazán? szólt Pali gyanakodva. És ugyan kik rendezik a játékot? Talán Miklós is ott van, meg a többi nagyok?

— Igen, azok is ott vannak.

— És talán éppen azok küldtek, hogy hívj minket oda?

— Igen, Miklós küldött, felelé a kis fiu őszintén.

— No hát, kicsikém, menj csak szépen vissza és mond Miklósnak, hogy nagyon tiszteljük, de nem estünk a fejünk lágyára, igen jól tudjuk, miért akarnák, hogy mi is ott legyünk, de hát már csak inkább itt maradunk.

A kis fiu nem értette a dolgot, kivált mikor Pali szavaira a többiek mind nagy vigan nevettek.

— Jól van mondá a kis hirnök. Én megmondtam nektek az üzenetet, én nem leszek az oka. Miklósnak is megmondom, hogy ti mit izentek.

A kis hirnök eltávozott, a szövetségese pedig örültek, hogy az okos Pali oly hamar kitalálta, milyen cselre gondolnak a nagyok.

— Majd elmulik a kedvök, hogy min két bosszantsanak, szólt Vili. De, fiuk, én azt mondom, hogy ha később mégis nagyon ránk támadnának, hát egyesült erővel száljunk szembe. Legalább leszoknak erről a hetvenkedő garázdálkodásról és haszna lesz belőle később mindenkinek, aki mint új növendék jön ide. Azok hálások lesznek a mi küzdelmünkért.

— No bizony, de nekem mi hasznom belőle, ha később másnak nem lesz baja? szölt Győző siralmas képpel. Azon kell inkább lennünk, hogy nekünk magunknak

ne legyen bajunk. Én bizony legelőször is a magam bőrét félttem.

— Na, pedig annak nem ártana, ha kissé megdolgoznák, szölt Vili gunyosan.

KIHALT SZÜLŐHÁZ. (Lásd a 46. lapon.)

— Ne pöröljünk, inté őket Pali. Megkezdtek, hát tartsunk ki. Akinek pedig nincs bátorsága, hát menjen oda Miklóshoz és kérjen tőle bocsánatot, hát nem lesz semmi baja. Én nem teszem és

megmutatom nekik, hogy nem fognak ki rajtam. Aki akar, velem tart.

A szövetségesek mind nagy vitézül helyeselték a Pali beszédét, csak Győző vágott fanyar arcot és egy szóval sem

mondta, hogy ő is úgy gondolkozik. De azt sem mondta, hogy nem tart velök.

Délután a leczke ideje alatt az tünt fel a fiuknak, hogy Pali szokatlan nagy figyelemmel mélyed el a könyvébe. Már szinte sok volt a jóból, mert mikor a tanár egy izben hirtelen felhívta, hogy mondja el, miről szólt a magyarázat, hát bizony Pali belesült volna, ha a mellette ülő Elek hirtelen ügyes sugással ki nem menti. Tehát nem a leczkén járt a Pali esze. Talán bizony cserben hagyta a bátorsága és most már aggódni kezd, hogy rossz vége lesz a harcnak, melybe a nagyok ellen belefogtak.

Mindjárt a leczke után körül is fogták és szemére hányták, hogy eleinte ő volt a legvitézebb és most már cipőjébe szállt a bátorsága.

— Ne félj semmit, nem hagyunk el, biztatta Gáber. Ha baj lesz, hát együtt leszünk mindnyájan.

— Természetesen, szólt Vili. Együtt kerültünk a hinárba, hát összetartunk.

Pali kissé meglepetve nézett rájuk. Egy darab papírt tartott a kezében.

— Hogy én meg volnék ijedve? Olyan nincs! Egyeben törtem a fejemet, mindjárt meg is mutatom nektek. Tudjátok, mi van ezen a papíron? Egy kis verset csináltam Bertire.

— Halljuk! Olvasd föl! Ez pompás lesz!

— Mindjárt felolvasom. De tudjátok, csak úgy leczke közben róttam össze, hát ha nem egészen jól rímel, sebaj.

— Sebaj, majd ha ráérsz, kiigazítod. Csak halljuk.

— No's hát figyeljetek. Így szól a nóta:

A vasgyuró Bertti.

Volt egy vitéz, rettenetes,
Berti nevü, rosszban jeles
Gyöngébbeknek ijedelmes.
Sötét éjjel harezra kiszállt,
De mert zárt ajtóra talált,
Hősiesen megrepirált.

— Nagyon jól van! kiálták mind és kaczagva ismétlék:

De mert zárt ajtóra talált,
Hősiesen megrepirált.

Csak Győző nem tartott a többiekkel. Ugy látszik, nem találta eléggé jónak a verset. Fanyar képpel kérde:

— No, és csak eddig van?

— Dehogy eddig. Ez csak az első strofa. Most jön a második.

Vitéz Bertti boszut liheg,
No most Pali kijut neked,
Ugy-e bizony jól megcsipett?
Pali se rest s hamarjába,
Plajbászt szurt a hős czombjába,
Ordít Bertti nagy kinjába.

— Nagyon jól van! tapsoltak a pajtások és ismételték:

Plajbászt szurt a hős czombjába,
Ordít Bertti nagy kinjába.

A finnyás Győző még ezzel sem volt megalégedve.

— No, ez az egész? kérdé.

— Most jön a java, felelé Pali. Három a táncz, három a vers. De több aztán csakugyan nincs, csak ez:

Berti ordít, tanár hallja,
Az orditást megsokalja,
A hőst fogva marasztalja.
Most már nyitva ajtó, ablak,
A kicsik mégis kaczagnak,
Hős Bertti ki nem rohanhat.

Igy szól

mind és

többiek-
ré jónak

az első

ba,

a paj-

ba,

m volt

i. Há-
asztán

— Ugy kell neki! Nagyon jól járt, kiálták ujjongva:

A kiesik mégis kaczagnak,
Hős Bertí ki nem rohanhat.

— Ezt jól megcsináltad, szólt Gábor. De az nem elég, hogy mi mulatunk rajta. De az nem elég, hogy csak mi halljuk.

— Igaza van, szólt Vili. Ragasszuk fel a verset valahová, ahol Bertí és társai is elolvassák.

— Nem bánom, szólt Pali. Legjobb lesz a szobáikkal szemben a folyosón. Ott bizonyosan mindjárt észreveszik. Csak egy kis ragasztó ostyát kell szerez-nünk.

Azt hamar találtak, a gunyverset fölragasztották, aztán gyorsan elfutottak. De kettő-három mindig ott leselkedett a folyosó végén, hogy lássák: vajjon sikerült-e a tervök. Már az bizony nagyon jól sikerült. Alig telt bele néhány percz, Bertí, kinek a fogságideje letelt, előjött néhány pajtással a szobából. Mindjárt szemökbe ötlött a felragasztott papir, odaálltak és elolvasták. Bertí aztán dühösen letépte a papirlapot és darabokra szaggatta. A lesben állók pedig kaczagva futottak társaikhoz a hirrel, hogy Bertí elolvasta a verset.

(Folytása következik.)

A MÉH ÉS A HERNYÓ.

— Mese. —

Volt egyszer egy szilvafa; az egészen be volt lepve fehér virággal; de a levélkéi még csak alig pattogtatták le a jó szagú, enyves pikkelykéket, mikkel a gondos ősz őket betakarta, hogy a lelketlen tél kárt ne tehessen bennük. Egy

csúf, szőrös hernyó mégis odavette magát a gyöngye hajtások közé, és pusztította őket nagy telhetetlenül.

Amint egyszer föltekint, meglát egy kis méhet az egyik virágon és megszólítja:

— Ugyan, nem dőreség annyit fáradnod méz után, holott jól tudod, hogy úgy is más veszi hasznát? Végy példát rólam: lásd, én is fáradok a rágással naphoszszant, de attól csak magam gyarapodom; s lesz majd belőlem szép tarka lepke, te meg mindig ilyen egyszerű maradsz.

Azt mondja rá a kis méh:

— Részvétedet köszönöm, de példadat követni nem fogom. Azért, hogy egyszerű vagyok, szeretnek engem mézemért.

És azzal zsongva más virágra szállt. Épp akkor ért oda a kertész.

Amint a hernyót meglátta, nagy olójával nyisszantott egyet, és lent volt a hernyó ágastul a fűben.

A méh odaszólt neki:

— Látod, pajtás, mégis csak jobb másért fáradni. Hogy számíthatna a mások jószágára az, aki csak önmagát szereti?

De akkorra már a hernyó égett a rözse-rakáson.

SÁRI NÉNI.

LILIKE ÉS AZ EGÉRKE.

(Képpel a 44. lapon.)

— Hová, háová kis leányka? Hová oly sietve?

— Megyek ki a nagyvilágba, kedves kis egérke.

— A világba? Ugyan minek? Azt tanácslom néked, fordulj vissza és menj haza, ahol baj nem érhet.

— Haza? Nem én soha többet! Ott rám csak baj várna. Azért futok, mert unalmas a szüleim háza. Csupa merő boszuság az, ahogy reguláznak, pirongat-

nak, tanítgatnak, békét soha sem hagy-
nak. Most már itt a szabad mezőn a ked-
vemre járok s éjjelre árnyas bokorban
jó tanyát találok. Nem fog-
nak ott költögetni, hogy a
nap már fölkelt, hogy most
tessék már tanulni, a szün-
óra eltelt. Majd találok édes
epret, ehetem kedvemre, nem
köll lesnem, vajjon mennyit
mértek ki részemre.

— Jaj te bohó szegény
lányka, de rossz utra tértél!
Bizony-bizony nem jobbra
az egértestvérdémmél. Az is
éppen így megindult a szép
nagy világnak s oh jaj!
Látta, hogy az neki nem oly
szép mint másnak. De már
késő volt a bánat, elérte a
sorsa, nem is fogjuk a sze-
génykét látni többé soha.

— Hát ugyan mi történt
vele? Az erdőbe tévedt?

— Ha csak annyi tör-
tént volna!

— Ugyan hát hová lett?

— Semmivé lett, oda ve-
szett pajtásával együtt! Sir-
va néztem, a haláluk órája
miként üt.

— Hát meghaltak? Ezt
sajnálom! És ugyan hogy
történt?

— Ugy hogy hetykén megszegették a
legeslegfőbb törvényt. Boldogan, elége-
detten éltünk elrejtőzve; sűrű vetés közt
nincs senki, ki hozzánk férközne. Intették

lat, a mezőre ne szökjete, mert ott ve-
szély várhat.

— És ők mégis oda szöktek? No
azt rosszul tették.

is a szüleink: maradjatok itten, mert itt
minden jóval bőven megáldott az Isten, a
sűrűben nem lát senki, ellenség nem bánt-

— Rosszul bizony, csakhogy ők az
okos szót nem hitték. Azt beszélték, hogy
unalmas mindig egy helyt élni, amit az

lecsapott és karmaival testvérdémmébe vá-
gott.

— Jaj! És talán el is vitte? Talán
meg is ette?

— Biz a gonosz éhes
kánya csakugyan ezt tette!

— Hát a társa? Haza
futott?

— Bár csak tette volna!
Bűnbánással a veszély tán
elmúlt volna róla. De ő csak
ment nagy daczosan tovább
a világnak s abban bizott,
hogy majd éjjel a kányák
nem látnak. Igen ám, de lát
a bagoly, sőt meglátta éppen,
rá is csapott, el is fogta, meg
is ette szépen.

— Oh szegények! Így hát
többé nincs belőlök semmi!
Szőröstől-bőröstől kellett ne-
kik odaveszni!

— Nincs másképen!
Azért tehát, bohó kicsi le-
ányka, amíg gyöngye, tudat-
lan vagy, ne menj a világba.
Örülj neki, hogy ha otthon
jól megreguláznak, az mind
csupán néked leszen hasz-
nodra, nem másnak. Tanulsz
rendet, okosságot, tanulsz
gondolkozni, míg most a ma-
gad eszével csak bajt tudsz
okozni. Mint a kánya, gonosz
veszély téged is elérhet s ha

nincs közel apád, anyád, ugyan majd ki
védhet?

— Senki, senki! Jaj istenem, hova
is gondoltam, hogy bolondos gyerekész-

öreges adnak, hát azzal beérni. Megin-
dultak, de alighogy a sikra kiértek, egyi-
köket mindjárt utólérte a bus végzet.
Éhes kánya lesett rájuk, jó falatra vágyott

szel világgá indultam! Megyek haza, mielőtt a sötét est itt érne. Köszönöm, hogy megszoktattál, kedves kis égerke.

A MIMELŐ.

— *Radvánszky Antalkának.* —

(Képpel a 40—41. lapokon.)

NAGY mimelő ám Beáta,
Nem is hiszi, ki nem látta.

Amint ő a mesét mondja,
Az ember szinte bolondja: —
Kikről regél, minden személy
(Ha állat is) mind csaknem él.
Kézze, arcczal úgy kifesti,
Hogy csupa gyönyör ilyesmi.
Szinte látjuk magunk előtt
A sok tündér-ingerkedőt:
Hüvelyk Matyit s egér királyt
Akit sárbul egy légy kiránt.
A törpéket, órjasokat
S még a többi sok másokat.
De nemcsak ezt, mást is tud ám:
Borút is a derű után.
A vígra mond bús éneket
Vagy honfi-hős történetet.
Nem mindig csak Tündér Ilont,
De Zrínyit is, amint kiront.
Egri nőket, Dobó Katát
Sok győzelmes dicső csatát.
Sorba szed ő sok mindent még:
Dugovicsnak hősi tettét
S annak, kiről zeng egy ének:
Szép Rozgonyi Cziczellének...
És így tovább, és így tovább
S ezt mind okosan, rendjibe!...
— — — *Hogy most miről beszél? — Nohát*
Ezt már, druzsám, találd ki — te.

A HÓNAPOS KÖNYV.

— Elbeszélés. —

Irta *Gerő bácsi.*

(Vége.)

SAK odabent kezdődött az igazi gyönyörűség. A falak, az oszlopok is márványból voltak, a sok ezer gyertya lángjában olyanok voltak, mintha napsugárral meszelték volna be őket. A földet alig érezte, bokáig sülyedt a puha pokróczba, a levegő pedig telides tele volt édes jó illattal. A zene, a sok czifra alak, a virágok szaga úgy elkábitották Laczikát, hogy igazán azt hitte: benne van a mennyország kellő közepében. Lám, odafent a felső lépcsőfokon az a göndörhaju, kék ruhás kis leány nem lehet más, mint eleven angyal.

— Szépséges szép angyalka, ugy-e a mennyországban járok? Ugy-e, itt van nálatok az édes apám is, akiről anyuka mindig azt mondja, hogy felszállt az égbe?

Az álmodozásából hirtelen fölébresztette az az ütés, melyet a sárgaruhás inas mért a hátára. A szépséges angyal pedig azt kiáltotta le:

— Dobjátok ki azt a rongyos kölyköt! Hogy is kerülhetett ide?

A sárgaruhás inas nyakon fogta Laczikát és kilökte a bejáróba, ott meg a nagybundás akkorát rugott rajta, hogy kirepült az utcza közepére, a nedves hideg hóba. Mire föltápászkodott, ott állott mellette Szilveszter.

— Ugy-e Laczika, rossz lelkű volt az a kékruhás leányka? Hanem most siesünk tovább, hosszú még az utunk nagyon.

Szilveszter kezénél fogta Laczit, úgy mentek ketten ázva-fázva, kis utcán, nagy utcán keresztül-kasul a városban. Fogyott a sötétség, s mire a lánczhidhoz értek, már olyan volt a világosság, akár csak déli harangszót várnának az emberek. A lánczhidon sok ember akart átkelni, s a vámszedő előtt összecsoportosultak. Szilveszter és Laczika is közéjük állottak. Sok időbe mult, míg rájuk került a fizetség sora. Laczika addig a szomszédait nézegette. A tolongásban még egy ép akkora gyermek volt, mint maga. Ez is fészkelődött és tekingetett ide-oda környöskörül.

Hát egyszer csak azt látja Laczika, hogy az a gyerek belenyul a szomszédjához zsebébe, pénzes erszényt húz ki belőle és azután... illa berek, nádak, erek!... szaladni kezd. Laczi torkán a nagy rémülettől megakadt a szó, pedig figyelmeztetni akarta szomszédját, hogy ellopták az erszényét. Szilveszter se szólt egy kukkot sem, csak fogta Laczit és kivitte a tolongásból. Mikor már jó messze voltak tőle, egyszerre csak megszólalt:

— Ugy-e Laczi, gonosz lelkű volt ez a gyerek is. Rabságba jut még ez a siheder. Ki tudja, nem kerül-é akasztófára is? Hanem már most igazán siessünk!

Siettek is úgy, hogy noha nagy volt a hideg, mégis csak úgy dőlt a veriték a Laczi orcájáról. Mikor éppen egy kis utcába akartak befordulni, nagy lárma ütötte meg fülüket. Ugy hallatszott, mintha valaki jajgatna, mások meg mintha vihognának. Odamentek, hát mit kellett látniok? Az utca közepén világatlan koldus hadonászott a botjával, és hol

sztikozódott, hol jajgatott, körülötte pedig öt-hat gyerek ugrált és csufolták a szegényt. Az egyik a kabátját huzgálta, a másik a kalapjára ütött, a harmadik meg azt kiabálta, hogy: »Fogj meg, ha tudsz, vaksi!«

— No lásd, Laczi, nincs ezekben a fiúkban sem szív, sem lélek, de még a zuzájuk is gonosz.

Még egy darabon egymás mellett mendegéltek, akkor azután Szilveszter átnyalabolta Laczit és fölemelte a vállára. Laczika olyat érzett, mintha elsülyedne lába alatt a föld, s hogy repül a felhők között, mintha madár volna. Átölelte Szilvesztert, nehogy leessék; majd meg behunyta a szemét, hogy a nagy repülésben valahogy el ne szédüljön. Repültek, repültek, ezer madárral találkoztak, hegyet-völgyet, patakot, folyót százat is elhagytak, míg végre egy tarka mező fölé értek.

Ott azután Szilveszter leszállott a földre és Laczit levette válláról.

A mezőn nagy hanczurozás folyt. Itt labdázta, ott ugráltak, amott meg lepke után futottak. A rét szélén nagy lombos fa állott; oda ment Szilveszter Laczival, hogy árnyékában a nagy fáradság után megpihenjenek.

Már ott találtak valakit. A virágos gyepen kis fiú feküdt és úgy mulatott, hogy eleven leveli békába beleszurt, a seb szájába szalmaszálat dugott és akkorára fűtta fel, mint egy czipó.

Roppant gyönyörűsége telhetett benne, mert valahányszor a kinzott állat teste megrándult, a fiú nagyot kacagott.

Laczika nem birta sokáig a nézését, hanem odabujt Szilveszterhez és sürgette

— Menjünk már a házadba! Mikor érek különben haza az anyámhoz?

— Hát menjünk! Ugy-e Laczi, ennek a gyereknek a kegyetlensége sem tetszik neked?

Alig mentek néhány perczig, oda értek Szilveszter házához. Magas, tágas, épület volt az, akár csak óriások kaszárnyájának építették volna. Hogy elébe értek, a kapuja magától kinyillott, becsukódni is magától csukódott, mikor a pitvarba léptek.

A pitvarból a Szilveszter szobájába mentek. Rengeteg nagy szoba volt az, akkora, hogy a vége alig látszott, magasnak meg olyan magas volt, hogy akár melyik templom: tornyostul, gombostul elfért volna benne. A falak mellett, föl egész a mennyezetig, csupa könyv állott. Lehetett vagy ezer millió. Valamennyinek egyenlő volt a nagysága, vastagsága és a kötése.

— Lásd Laczika, ezek a könyvek az

emberek hónapos könyvei, ezekbe jegyzem bele viselt dolgaikat. Kikeresem a tiedet is, szólalt meg Szilveszter.

Nem sokáig kereste, nagy volt ott a rend. Létrát tolt a falhoz, felmászott rajta, s a felső polezről leemelte a Laczi könyvét. Azután átment a másik szobába,

hogy tintatartót és íróttalat hozzon.

— Itt a te könyved, Laczi; ez itt a tintatartód, ez pedig az az írópenna, amelylyel a könyvedet írom. Minden embernek külön írószerszámmal írom meg a bizonyítványát.

Laczika nagyon elsodálkozott azon, hogy annak a tentának semmi nemü színe sincsen, mégis feketén fog a papíroson.

— Hát bizony furcsa tenta a tied; olyan mint a víz, csakhogy szomorú forrásból eredt. Ebben az üvegben az édes anyádnak azok a könnyei vannak, amelyeket akkor sírt, mikor te keserítetted a szívét. Lásd Laczi, most írom be a tegnapi rossza-

LILIKE ÉS AZ EGÉRKE. (Lásd a 39. lapon.)

ságodat. Hosszu úton jöttünk, míg ide értünk; sok rosszaságot is láttunk: gonoszlelküségét, tolvaj-gyermekeket, egyenlenséget és kinzásban való gyönyörűséget. Mindmegannyi nagy bűn, mindmegannyit beírom a könyveimbe. Hanem valamennyinél gonoszabb a te lelked, nagyobb a te vétked. Aki az édes anyja szívét bántja, olyan bűnös, akárcsak embert gyilkolna; te pedig az édes szülődnek sok bűt, gondot okoztál, százszor is keservesen bántottad. Nézd a könyvedet, Laczi! A jó cselekvések lapjára nem írhattam még egyetlen betűt sem, hanem a rosszaságodról temérdek az írás. Már csak kevés a hely benne, ha azt a keveset is teleírtam, oda kell adnom a könyvedet a jó Istennek, hadd mérje ki a büntetést számodra érdemed szerint. Most pedig eredj haza édes anyádhoz, hugodhoz!

Ezzel Szilveszter úgy becsapta a könyvet, hogy úgy csattant, akár a puska-lövés. A nagy zajra Laczika — fölébredt. Mert mindezt a sok viszontagságot, az öreg Szilvesztert, a kék angyalt, a világtalan koldust, a tolvaj fiut, a békás gyereket, a repülést, odahaza az ágyacskájában álmodta végig.

Kora hajnal volt még, mikor felébredt. Odakint szürkült az ég boltozatja, a hold még nem nyugodott le; ott fénylett még a nyugoti égen. Éppen a szobába süttött be, a Laczika anyjának ágyára. Olyan volt a fényes holdvilágban az édes anyja arca, mint a szent asszonyoké: olyan fehér, olyan ragyogó, és olyan fájdalmas, mint a templomi nagy Asszony szépsége, szenvedő arca.

Laczika felkelt ágyából, odasompolygott a másik ágyhoz, letérdelt, megimádkozott, aztán félve átölelte az édes anyját és zokogó beszéddel szólt hozzá:

— Én édes jó anyám, bocsásd meg az én bűneimet, engedelmes jó gyermeked leszek ezentul teljes életemben.

MIT ÉR EGY MADÁRFÉSZEK.

VEGYETEK csak czeruzát és papirost elő, mert bizony fejből ki sem tudnátok számítani, hogy mit ér egy madárfészék.

A kertekben van egy fészék, abban 5 madárka. Ezek a kis állatok, a minő tudjátok, hernyóval, bogárral és más kártevő féreggel táplálkoznak. Mondjuk, hogy mindegyik madár napjában 50 hernyót emészt föl, az öt madár tehát: $50 \times 5 = 250$ -et. Az öreg madarak a fiókáikat átlag 30 napig etetik. Egy nap alatt elpusztítanak 250 hernyót, akkor 30 nap alatt: $250 \times 30 = 7500$ -at.

Minden hernyó annyi zöldséget eszik meg naponta, a mennyiből egy gyümölcs fejlődött volna; 30 nap alatt 30 gyümölcsöt pusztít el.

A 7500 hernyó e szerint $7500 \times 30 = 225.000$ gyümölcsöt emésztene föl előlünk. Olyan nagy szám ez, hogy nem is mindnyájatok tudja kimondani.

Most már csak gondoljátok el, ha akad egy vásott fiu, aki ilyen madárfészéket elpusztít, mennyi kárt okoz az nemcsak magának, hanem a többi embereknek is. Pajkos kedvtelésből, kezének egyetlen mozdulatával tönkre tesz kétszáz huszonezezer körtét, almát, szilvát, barackot stb.

Ha kiszámítottátok egy madárfészék értékét, tudjátok azt is, hogy mit kell tennetek.

KIHALT SZÜLŐHÁZ.

(Képpel a 37. lapon.)

KICSINY szülőfalumtól
 Nagymessze jártam,
 Tudást, erényt szerezni
 Bölcs iskolákban.
 És most — ah szörnyű kín, alig
 Lehet kimondanom: —
 Im hazatértem végre és,
 Itthon nincs „otthon“-om!

Üres, bús az egész ház,
 Nincs senki benne,
 Szíves, nyújtás köszöntést
 Ki adna, venne.
 Egymás után kihaltak ők:
 Apám és jó anyám...
 Ah, hogy szemüket legalább
 Le én nem zárhatám.

Isten veled, üres lak,
 El, a világba!...
 Vigasztalást talál-e
 Vaj' még az árva?!...
 — — — Óh, hogy az ádáz végezet
 Oly szörnyű mostoha:
 Lelek jó emberekre, de
 Szülőkre — már soha!!...

A HŰ ŐR.

(Képpel a czímlapon.)

AZ LETT biz' annak a nagy buzgóság-
 nak a vége, hogy elnyomta a kis
 Juliskát a buzgóság. Még csak nem is
 röstelli, már csak azért sem, mert volta-
 képen nem is tud róla semmit. Aki boldo-
 gan, édesen alszik, az nem lát, nem tud
 semmit abból, ami körülötte történik.

Juliska pedig csöndesen, édesen
 aludt. És a jó édesanyja még csak azt

sem mondta neki, hogy: kellett ez neked?
 nem jobb volna otthon a puha ágyon nyuj-
 tózkodni?

Nem is hitte Juliska, hogy ez lesz a
 vége. Tegnap este meghallotta, amint az
 apja így szólt:

— Már egészen megérett a buza,
 holnap learatjuk. Ha jókor hozzálátunk,
 estére elkészülünk az egyik táblával.

— Akkor hát készítetek egy kis ele-
 mőzsiát, hogy legyen mit harapni ebédre;
 szólt az anya. A Juliskát majd beadjuk a
 testvéremhez.

De éppen ez nem volt inyére Julis-
 kának. Hogy is ne! Majd ő itthon marad,
 mikor odakint azt a gyönyörű buzát vág-
 ják! Már annál neki is ott kell lennie.
 Aztán még hasznót is tehet, majd tar-
 lózni fog, összegyűjti az elhullott kalászok-
 kat. Mindjárt meg is szólalt tehát:

— Anyácskám, én is kimegyek!

— Minek jönnél, kicsikém! elalun-
 nád ott a hosszú napot.

— Nem én! Jaj, már előre is örülök
 neki.

— De nagyon korán kell fölkelni!

— Annál jobb! Én akár le sem
 fekszem. Nem is vagyok álmos.

Abból persze semmi sem lett, lefe-
 küdt, el is aludt szépen. De az már igaz,
 hogy reggel alighogy megmozdult az
 anyja, már Juliska is talpon volt, vigan,
 frissen, alig várva, hogy induljanak.

— Jól van, te kis maradhatlan jó-
 szág, hát jójj te is. Elvisszük a Kuncsört
 is, legalább lesz kivel játszaniod.

A Kuncsor kutya szintén szeretett
 odakint a szabadban kuncsorogni és vigan
 kaffogva követte őket. A gazda szorgal-
 masan dologhoz látott, vágta a buzát
 rendre, a felesége pedig szedte marékra
 és kötötte kétébe, a hulladékot pedig
 összegereblyélte. De még így is elmaradt
 egy-egy kalász. Már ezt aztán ki szedte
 volna fel, ha Juliska nincs ott? Szede-
 gette is szorgalmasan egy egész óra hosz-

ez neked?
nyon nyuj-
ez lesz a
amint az

a buza,
zálátunk,
ával.
y kis ele-
i ebédre;
eadjuk a

re Julis-
n marad,
zát vág-
l lennie.
ajd tar-
kalászo-
t:
ek!

elalun-
örülök

ölkelni!
le sem

ett, lefe-
ár igaz,
dult az
, vigan,
k.

atlan jó-
uncsört

zeretett
es vigan
szorgal-
buzát
arékra
pedig
maradt
szedte
Szede-
a hosz-

száig, ami ugy-e nagy idő. De már aztán
ugy találta, hogy ez mégsem igen mulat-
ságos. Most már jó lesz egy kicsit futkosni
és a Kuncsorról kergetőzni, ami Kun-
csornak is nagyon kedvére volt.

Hanem futkosni sem lehet örökké,
kivált mikor az a nyári nap olyan gon-
szul forrón kezd tüzni. Hovatovább
mindig melegebb. Ebben a hőségben
bizony nem érdemes játszani, de még dol-
gozni sem. Juliska egészen ellankadva
dőlt le az elemózsiás batyu mellett, ahol
a szüleinek a fölösleges ruhái is csomóba
voltak rakva. Az anyja pedig mindjárt
ott termett.

— No, elég volt az aratásból, ugy-e?
Ki vagy fáradva, el vagy tikkadva, most
pihenni szeretnél, csak hogy megsülnél itt
a forró napon. Jó, hogy gondoltam erre
is. Csak dőlj le ide szépen, mindjárt csinál-
lok neked sátrát.

És elővette a nagy esernyőt s kife-
szítette Juliska fölé. Pompás árnyék volt
alatta.

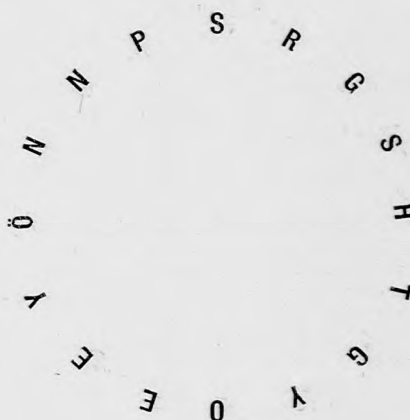
— Kuncsor, te is maradj itt és
vigyázz! parancsolá aztán.

A hű eb pontosan engedelmeskedett
és lefeküdt Juliska mellett, aztán pihen-
tek szépen, Juliska aludva, Kuncsor hű-
ségeseen őrködve. Nem is történt semmi
veszedelem, mert azt nem tudom ugyan,
járt-e közel valami ellenség, de az bizo-
nyos, hogy Juliskához nem mert köze-
ledni. Tudta bizonyosan, hogy hű őr
vigyáz ottan.

Hosszút, nagyot aludt Juliska s mire
fölébredt, már dél is elmúlt. Akkor már
nem tüzött a nap oly hevesen, újra lehe-
tett kalászt szedni, futkosni. Estére pedig
Juliska is, Kuncsor is elégedetten tértek
haza, mert ha valami nagyon sokat nem
segítettek is a munkánál, no de nem is
álltak az utjában.

REJTETT NÉV.

Minden hatodik betűt olvasva, egy hallha-
tatlan feltaláló nevét nyeritek.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIX. kötetének
1-ső számában foglalt különös számrej-
vény megfejtése:

37	37	37	37	37	37	37	37	37
3	6	9	12	15	18	21	24	27
111	222	333	444	555	666	777	888	999

A különös nemcsak az, hogy a szorzás
eredménye mindig három egyforma számjegy,
hanem főképen az, hogy ha a szorzás eredményé-
nek egyes számjegyeit egymással összeadjuk,
mindig ugyanazt a számot kapjuk, a mely a
szorzó volt, így: három 1=3, három 2=6, há-
rom 3=9 stb.

Részben megfejtették: Mader
testvérek, Szathmáry Vilma és Manó, Névy Ma-
riská, Máday Andor és Pista, Lányi A., Lányi M.
és Kisfaludy E. (Neveteket írjátok ki egészen,
különben máskor nem közölhetem. F. b.) Messer
Rudolf, Lövinger Fáni és Lenke, Badics Elek,
Offenheimer Miczi, Schaffer Mariska és Géza,
Kisfaludy Sarolta, Prückler Lujza, Vitz Arthur
és Dezső. (Üdvözöllek F. b.)

*

A »KIS LAP« XXXIX. kötetének 1-ső számában foglalt találós mese megfejtése:

A tejuton.

Helyesen fejtették meg: Mezei Ilma és Mariska, Badics Elek, Lövinger Fáni és Lenke, Kamermayer Györgyike, Redlich Kornél, Szathmáry Vilma és Manó, Lányi A. és M, Vitz Arthur és Dezső.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mihelyf Elvira és Margit. A »Kossuth Lajos« tárgyú rejtvény megfejtésével már nagyon is későn jartok. — Végh Józsa. Már többször mondtam: nem kötelesség a találós mesék s egyéb rejtvények megoldását beküldeni, csak jog. Reménylem, teljesen túl vagy már a bajon s boldog egészségben élvezed a nyári szabadságot. — Fischer Lili és Kornél. Szép és nemes gondolkodásról adatok bizonyítást, hogy mert magatoknak olyan jó dolgokat van, hasonló jó mulatságot kívánnátok minden gyermeknek s jókora összegecskével járultok is a jó kívánság megvalósításához. — Debreczeni Gyula. Rejtvényekéid részint nagyon is könnyűek, részint nem eléggé szabatosak. Kissé jobban törd a fejedet, akkor talán jobban sikerül. — Mader testvérek. Az a történetke a fiuról, aki röstelt lehajolni a törött patkódarabért, de aztán sokszor lehajolt az árán vett cseresznye egyes szeméiért, — az nagyon, nagyon régi történetke. Mikor én kis diák voltam, már akkor is régi volt. Kérdezétek meg csak kis játszótársaitokat, bizonyosan azok is mindnyájan ismerik. Hát minek közölnék ilyet? — Derecskei testvérek. Örömmel vettem tudomásul buzgókodástokat, hogy Sümeghy Lászlóval együtt oly sikeres előadást rendeztetek. A szegény kis üdülők pedig ismeretlenül is hálával fognak rátok gondolni! — Mayer Hedvig. A leírás közlésével csak az igazságnak tettem eleget s ha örömet okoztam velem, annak meg én örvendek. A vizsgálat jó sikerét meglelégedéssel olvastam. A szép Tatra vidéken, sajnos, ez idén nem igen fogunk találkozhatni, mert utam másfelé visz. — Haidt Margit és Béla. Sokan vannak, úgy gondolom, kik együtt éreznek veletek és szeretik a »Kis Lap«-ot. Én pedig, ugy-e természetesen, örömmel olvasom ezt kis hiveim leveleiből. — Farkas Emilia. Annak a kis megázásnak a története eléggé jól van leírva, de kis olvasótársaid aligha találnák érdekesnek. Közlésre tehát nem való, de mint ügyes kis dolgozat, dicséretet érdemel. — Hoós János. Kívánsága teljesülésének semmi akadálya. — Uray Mariska. Neked is szól, amit a Haidt testvéreknek izentem. Mint olyan régi kis hívetem,

szívből üdvözöllek! — Tóth Elemér. Ha olyan történetkét, melyet olvastál, a magad szavaival csinosan le tudsz írni, az dicséretes; de az hiba, ha mint a saját eredeti műveidet akarod feltüntetni. Olvastam én már régen mind a kettőt. — Farkas Margit. Azoknak a jószívű madárkák-nak a históriája nincs jól elmondva. Kicsike veréb, mely az ablakból sem tudott elröpülni, hogy szállhatott el a nagyokkal? — Szende Anna. Kivánságotat közöltem a kiadóhivatalal. Remélem, hogy a jó hegyi levegőn meg fogsz erősödni és nagy séta s hosszú soraidat kapom. Teljes felüdüléset szívből kívánom. — Roheim Ilona. A lakásváltoztatásról a »Kis Lap« kiadóhivatalát kell értesíteni, mely aztán intézkedik. A szerkesztőséghez intézett ilyen levél ide-oda vándorol és tévedés is történhetik. Talán így volt a te leveleddel is. Aztán meg kell írni azt is, hogy eddig hová és mily czímen járt a lap, mert annak kikeresése annyi ezer közül nagy időt kíván, a kiadóhivatalnak pedig sok a dolga, tehát késedelmet okozhat az is, ha valaki nem írja meg, hogy eddig hová járt neki a lap. Most ismét átadtam leveledet a kiadóhivatalnak s kétségtelenül most már minden rendben lesz. A kis rózsza történetével ok nélkül nagyon elbusitanád kis olvasóidat. — Schaffer Mariska és Géza, Pruzsinszky testvérek. A vizsgálatok jó sikeréről örömmel értesültem. Vidám nyaralás lesz érte, tudom, megérdemelt jutalmatok.

Kis Értesítő.

A kiadó-hivatal arra kéri a „Kis Lap“ kis előfizetőit, hogy lakhelyváltoztatás bejelentésénél mindenkor azt is tudatni sziveskedjenek, hogy a lap addig mily czímen és hova járt?

Jótékonyság.

A szünidei gyermektelep javára adakoztak: Somssich Eszter 1 frt 20 kr, Uray Mariska 1 frt, Derecskei testvérek és Sümeghy László (a »Kis Lap«-ból vett »Pillanatnyi fölhívulás« című szindarab előadásának jövedelmeképp) 2 frt 70 kr, Kisfaludy Erzsike és Sára 1 frt, Friedmann Lili és Kornél 3 frt 23 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Napló a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.